

DOT HUTCHISON

A NYÁR
GYERMEKEI

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

DOT HUTCHISON

A NYÁR
GYERMEKEI

A GYŰJTŐ-SOROZAT III. RÉSZÉ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

C. V. Wyknek

– Most nézd meg! Megcsináltuk!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, aki félt a sötétben.

Ami persze buta dolog, ezt még ő is tudta. A sötétben nem volt semmi olyan veszély, ami világosban ne lett volna ott. A különbség csak annyi, hogy sötétben nem látod közeledni.

Talán ezt gyűlölte valójában, a vakságot és a tehetetlenséget.

De a sötétben tényleg rosszabb, nem? Az emberek őszintébbek lesznek, mikor senki sem látja őket.

Világosban a kislány mamája csak sóhajtozott és szipogott szomorúan, kipislogta a szeméből a könnyeket, de a sötétben a zokogása életre kelt, szárnyra kapott és a ház sarkaiba rejtőzött, úgy jajveszékelt, hogy mindenki hallja. Néha kiáltások is követték, bár ehhez a mama még a sötétben sem volt mindig elég bátor.

Az apja pedig...

Világosban az apja mindig sajnálta a történeteket, bocsánatot kért tőle meg a mamától.

Sajnálom, kicsikém, nem akartam.

Sajnálom, kicsikém, elvesztettem a türelmem.

Nézd, mit hoztál ki belőlem, kicsikém, sajnálom.

Sajnálom, kicsikém, de ezt a te érdekében tettem.

Sajnál minden ütést és minden csapást, minden lökést és minden pofont, minden sértést és minden szitkozódást. De csak világosban szokott bocsánatot kérni.

Aztán a sötétben apu igazán apu lett, teljesen és őszintén apu.

A kislány tehát mégsem volt talán annyira buta. Mert okosabb dolog a valóságtól félni, nem igaz? És ha valamitől világosban is félsz, akkor az a logikus, ha sötétben még jobban félsz tőle, ugye?

1

A WASHINGTON KÖRNYÉKI UTAKON szinte egész nap sűrű a forgalom, de egy forró nyári csütörtöki napon, valamivel éjfél után az I-66-on azért már nem sok kocsit látni, pláne, ha az ember Chantillyn túl jár. Mellettem Siobhan csacsog vidáman a jazzklubról, ahol most jártunk, hogy megnézzük ezt az énekest, aki Siobhan szerint elképesztően jó volt, én pedig hümmögök, mikor várakozón elhallgat. A jazz nem az én világom – a rendezettség híve vagyok –, de Siobhan szereti, és ezt az estét egyébként is egyfajta bocsánatkérésnek szántam, amiért mostanában szinte minden esténket végigdolgoztam. A két anyukám – azaz a legutolsó nevelőszüleim – mindig azt mondogatták, hogy egy párkapcsolat gondos odafigyelést igényel. Akkoriban persze még nem is sejtettem, hogy mennyire sokat.

A munkámmal nem túl könnyű összeegyeztetni a rendszeres esti randevúkat, de azért próbálkozom. Siobhan is FBI-ügynök, tehát elvileg értenie kellene ezt a most-azonnal-menni kell szabályt, de ő mégiscsak fordítóként dolgozik a terrorelhárításnál, mindig hétfőtől péntekig nyolctól fél ötig, szóval néha elfelejti, hogy az én munkám a kiskorúak ellen elkövetett bűntettek osztályán egészen más. Az elmúlt hat hónapunk nem volt túl rózsás, de végig tudok ülni

pár órát egy olyan koncerten, ami nem érdekel, ha Siobhant ez boldoggá teszi.

Csacsogás közben a munkára tereli a szót, én pedig egyre szórakozottabban hümmögök. Mindig Siobhan munkájáról beszélünk – nem arról, hogy mit fordít éppen, hanem a munkatársairól, a határidőkről, vagyis kizárólag olyan dolgokról, amik miatt a személyzeti osztály nem gyanúsíthat bennünket azzal, hogy bizalmas adatokat szivárogtatunk ki –, az enyémről viszont soha. Siobhan nem akar hallani arról, milyen rémes dolgokat tesznek az emberek a gyerekekkel, sem a rémes emberekről. A munkatársaimról mesélhetek neki, mondjuk az egységünk vezetőjéről meg a családjáról, de azon csak felhúzza magát, amikor arról számolok be, milyen csinyekkel húzzuk egymás agyát az irodában, miközben az asztalunk majd összeroskad a több tonna aktától.

Az elmúlt három évben hozzászórtam már ehhez az egyenlőtlen-séghez, de attól még tudok róla.

– Mercedes!

A kormányra szorítom a két kezem a hirtelen hangerőváltástól, gyorsan körbepillantok a sötét úton, de ahhoz túl jól képzett vagyok, hogy emiatt oldalra rántsam a kocsit.

– Mi van? Mi történt?

– Figyelsz rám egyáltalán? – kérdezi Siobhan szárazon, ismét normális hangerőn.

A válaszom természetesen „nem” lenne, de eszem ágában sincs bevallani.

– A feletteseid tudatlan seggfejek, akik akkor sem tudnák megállapítani, mi a különbség a pastu meg a fárszi között, ha az életük múlna rajta, úgyhogy jó lenne, ha leszállnának rólad, vagy csinálják meg helyetted a munkát.

– Sokat panaszkodom rájuk, úgyhogy nem volt rossz próbálkozás.
– Miért, nem jól mondom?
– De, jól mondod, bár attól még nem figyeltél.
– Bocs – sóhajtok. – Hosszú volt ez a nap, és már most azon idegeskedem, hogy korán kell kelni holnap.

– Miért kelünk olyan korán?
– Lesz az a szeminárium reggel.
– Ó! Te meg Eddison már megint hozzátok a formátokat.

Hát, így is lehet mondani. És még pontos is.

Mert mikor a partnered/csoportvezető megkér rá, hogy készíts el egy riportot, nem túl helyénvaló dolog azt felelni rá, hogy rakja satuba a mogyoróit. Ahogy az sem túl helyénvaló, ha az említett partner/csoportvezető automatikus válasza erre az, hogy „hűtsd le a csöcsöd, *hermana!*”. Az pedig különösen nem helyénvaló, ha a részlegvezető épp ekkor sétál be az irodába, és mindent hall a beszélgetésből.

Nem is tudnám megmondani, ki nevetett ezen jobbat utólag: Sterling, az új munkatársunk, aki mindennek tanúja volt, és akinek el kellett rejtőznie egy irodafülkébe, hogy ne tűnjön fel a röhögése, vagy Vic, a korábbi partnerünk/csoportvezetőnk, jelenlegi egy-ségparancsnokunk, aki a részlegvezető mögött állt, és azt az oltári hazugságot volt képes előadni, hogy ilyen eset még sosem fordult elő korábban.

Nem tudom, hogy a részlegvezető mennyire hitt neki, minden-
esetre nekem és Eddisonnak is részt kellett vennünk büntetésül az
elkövetkező negyedévben tartott szexualizsaklatás-szemináriumon.
Ismét. Mármint, mi nem vagyunk olyanok, mint Anderson ügynök,
akinek a székére van írva a neve, és keresztnéven szólítja az oktatókat,
de elég gyakran megfordulunk azon az oktatáson mi is.

¹ Lánytestvér. Itt: tesó, csajszi. (spanyol)

– Még mindig találgatni szokták, hogy jártok-e? – kérdezi Siobhan.

– Ja, szokták – vihogok. – És újra meg újra felmerül valakiben, hogy a látens szexuális feszültség egyszer maga alá fog gyűrni bennünket.

– Azt hiszem, feljött egy kis hányás a torkomon.

Siobhan nevetve a hajához nyúl, kiveszi belőle a csatokat, mire a vad, vörös tincsei elterülnek a vállán. – Ha még fenn akarsz lenni, és úgyis korábban kelsz, nem vinnél vissza inkább Fairfaxbe?

– De akkor hogy mennél munkába? Egyenesen az irodából jövünk.

– Ó, oké. De ettől a kérdésem még áll.

– Szeretném, ha nálam aludnál – válaszolom, és elengedem a kormányt az egyik kezemmel, hogy meghúzzam Siobhan egyik hajtincsét. – Már ha nem bánod, hogy aludni fogunk.

– Szeretek aludni – feleli Siobhan szárazon. – Minden este szoktam, ha lehetőség adódik rá.

Érett felnőtt módjára reagálok erre: kinyújtom rá a nyelvem. Siobhan ismét felnevet és ellöki a kezem.

A Virginia állambeli Manassas külső részén lakom, egy csendes környéken, körülbelül egyóránnyira délnyugatra Washingtontól, és amint felhajtunk az autópályára, perceként át nem is látunk más kocsit. Siobhan felül és kihúzza magát, mikor elmegyünk Vic szomszédsága mellett. – Mondtam már, hogy Marlene felajánlotta, hogy csinál nekem málnás trifle-t a születésnapomra?

– Ott voltam, mikor felajánlotta.

– Marlene Hanoverian málnás trifle-je – mondja Siobhan álmodozva. – Elvenném feleségül, ha nem lenne heteró.

– És ha nem lenne ötven évvel idősebb nálad?

– Kellett neki az az ötven plusz év, hogy megtanulja, hogy készülni a világ legjobb pisztáciás cannolijával. Én csak jól járnék azzal a pár extra évtizeddel.

Az utcámba fordulok, ahol ilyenkor már szinte minden ház sötétségbe borult. Laknak itt fiatal diplomások első kislakásban, valamint gyerektelen párok és nyugdíjasok is, akik beérik kisebb hellyel. Inkább házikók, egy-két szobás kis kunyhók sorakoznak itt, akár az egybimbójú virágok egy szépen körbekerített gyepen. Én képtelen vagyok életben tartani növényeket – Siobhan lakásában rengeteg van, de nem engedi, hogy hozzájuk érjek, viszont a szomszédom, Jason le szokta vágni a fűvet és gondozza a közös kertet is, ami a házaink között nyúlik el, én pedig cserébe segíték neki a mosásban meg a ház körüli munkákban. Egy kedves, idős férfi, aki még mindig aktív, és amióta a felesége meghalt, egy kicsit magányos, de szerintem mindkettő jól elvagyunk az egyezségünkkel.

A felhajtó a ház bal oldalán húzódik, és a hátsó fal mögött még folytatódik, elférne ott egy kocsi is akár, és ahogy leállítom a motort, automatikusan a hátsó veranda felé pillantok, hogy lássam, minden rendben van-e az üveg tolóajtók környékén. Az üldözési mánia, azt hiszem, a munkám velejárója, és a jobb napokon, amikor sikerül megmentenünk egy gyereket, és biztonságban hazavisszük, úgy érzem, megéri.

Semmi furcsát nem tapasztalok, úgyhogy kinyitom a kocsi ajtaját. Siobhan felkapja a hátsó ülésről a válltáskáinkat, azzal megelőz engem a bejárati verandára vezető kanyargós járdán.

– Szerinted Vic hoz valamit holnap, amit az anyja készített?

– Mármost ma? Szerintem simán.

– Mmm, nagyon örülnék egy kis péksütinek. Vagy inkább, óó! Egy olyan áfonyás-krémsajtos csigának.

– Felajánlotta, hogy megtanítsütni, ugye tudod?

– De Marlene sokkal ügyesebb ezekben. – Siobhan a mozgásérzékelőhöz ér, mire a lámpa felkapcsolódik, és látom, hogy a vállá fölött a barátnőm rám mosolyog. – Egyébként pedig sosem jutnék el a sütés részéig, mert megenném az... Úristen!

A földre ejtem a táskám, és a következő pillanatban már kezemből pisztoly, az ujjam pedig a ravaszon. A veranda éles fényében látom, hogy a hintaágyon egy árnyék ül. Előrébb lépek, Siobhant magam mögött hagyva, lehajtott fegyverrel, míg tisztábban ki nem tudom venni, mi van a rácson túl. Mikor végre meglátom, kiesik a kezemből a hülye pisztoly.

*Madre de Dios,*² egy gyerek ül a verandámon, és tiszta vér.

Az ösztöneim azt súgják: *Rohanj oda hozzá, vedd a karodba, szorítsd erősen magadhoz és nézd meg, nem sérült-e meg.* A kiképzésen azonban azt tanultam: *Várj, tedd fel neki a kérdéseket és vigyázz, mert bizonyítékokat tüntethetsz el, ha a közelébe mész, és nem derül ki, milyen seggfej bántotta ezt a gyereket.* Jó ügynöknek lenni néha azzal jár, hogy szívtelen emberként kell viselkedni, és nem könnyű meggyőzni magad róla, mi a helyes viselkedés.

Mégis a kiképzésen tanultak nyernek. Mint szinte mindig.

– Megsérültél? – kérdezem, egy lépéssel közelebb lépve. – Egyedül vagy?

A kisfiú felemeli a fejét, a rémisztő arcot vér, könny és rászáradt takony csíkozta. Szíjog, sovány vállá csak úgy reszket.

– Te vagy Mercedes?

Tudja a nevemet. Itt van a verandámon egy gyerek, és tudja a nevemet. Hogy lehet ez?

² Szűz Mária! (spanyol)

– Megsérültél? – kérdezem ismét, hogy legyen időm feldolgozni a látványt.

A gyerek válaszul rám néz, hatalmas, űzött szemekkel. A kisfiú – azt hiszem, fiú lehet, de nem tudom biztosan megállapítani – pizsamában van: egy hatalmas, kék pólóban és csíkos pamutnadrágban. Látom, hogy mindkettő csupa vér. Görnyedve ül és fog valamit a kezében. Közelebb lépek, fel a három lépcsőfokon, mire a gyerek kihúzza kissé magát, és észreveszem, mi van nála: egy fehér játék-mackó, aminek bundáját itt-ott rozsdás, vörös vér itatta át, az orra szív alakú, van két fodros, aranyszínű szárnya, meg egy glória a feje körül.

Jézusom!

A pólóját beborító vér vonja magára a figyelmemet – valahogy itt feltűnőbb a spriccelés mintázata –, ugyanis vastag csíkokban fedi, tehát nem artériás vérzés nyoma. Nem lehet az ő vére, ami részben megnyugtató, de attól még valakié. Madárcsontú gyerek, azt hiszem, idősebb lehet, mint amennyinek kinéz; talán tíz, tizenegy. A vér és a sokk okozta sápadtság alatt úgy látom, van pár sérülése is.

– Kicsikém, elárulod nekem a neved?

– Ronnie – motyogja. – Te vagy Mercedes? A néni azt mondta, eljössz majd.

– A néni?

– Azt mondta, Mercedes idejön majd, és biztonságban leszek.

– Ki ez a néni?

– Az angyal, aki megölte a szüleimet.

2

EGY ÉLES, SZÜKÖLŐ HANG EMLÉKEZTET ARRÁ, hogy hé, Siobhan is itt van, közvetlenül mögöttem, Siobhan, aki nem szeret arról hallani, hogy mi a munkám, és nem képes könnyezés nélkül megnézni egy „segítsetek rajtunk, éhező afrikai gyerekeken”-reklámot sem.

– Siobhan? Idehoznád a telefonokat, kérlek?

– Mercedes!

– Kérlek! Mind a hármat. És add a kezembe a munkahelyi mobilomat.

Nem is adja, inkább egyenesen hozzám vágja, én pedig kotorászok a bal kezemmel, hogy megtaláljam magam mellett. Addig nem rakhatom el a fegyvert, míg meg nem bizonyosodom róla, hogy a környék tiszta, és nem nézhetem át a házat, mert akkor védelem nélkül hagynám Siobhant és Ronnie-t. Siobhannak nincs fegyvere.

– Köszönöm – felelem a Megnyugtató Ügynök Hangan, és nagyon remélem, hogy Siobhan nem csesz majd le emiatt később. Szerinte ez manipulatív; szerintem pedig még mindig jobb, mint hagyni, hogy valaki kikészüljön. – A telefonomon meg tudnád nyitni a jegyzet-tömböt? Írd be Ronnie nevét és majd a laccímét is. Ha ezzel meg vagy, hívd a 911-et, add meg nekik a nevünket, és tedd hozzá, hogy FBI-ügynökök vagyunk.

– Én nem a terepen dolgozom.

– Oké, de nekik csak annyit kell tudniuk, hogy az igazságszolgáltatás területén dolgozunk. Várj, majd én megpróbálom megszerzeni a többi információt. – Ronnie-t fürkészem, aki olyan erősen szorítja a maciját, hogy kis híján kinyomja belőle a tölteléket. Nem mozdult el a helyéről, ott ül még mindig a hintán, és nincsenek véres lábnyomok sem körülötte, sem a lépcsőn. A talpán ott látom a rászáradt vért, de lábnyom nincs. – Ronnie, meg tudod mondani a lakcímed? És a szüleid nevét?

Beletelik pár percbe, mire kiszedem belőle, hogy Sandra és Daniel Wilkins a szülei, és a lakcímből is el tud mondani annyit, ami eleendő lesz, közben pedig hallom, hogy Siobhan, miközben az adatokat pötyögi a telefonomba, még mindig nyöszörög.

– Telefonálhatsz – mondom neki.

Siobhan remegve bólint és a fülére szorított telefonjával elindul lefelé a kanyargós járdán, kezében a világító telefonommal, amiről be tudja majd olvasni az információkat. Alig látom, mert már elment a járda meg az úttest kereszteződéséig, de aztán látom, hogy lehajtott fejjel megáll a szegélynél, és megvilágítja az utcai lámpa. Jó, legalább szem előtt van, de azért jobban örülnék, ha közelebb lenne hozzánk. Így nem tudom őt megvédeni.

– Ronnie? Megsérültél?

A kisfiú zavartan felnéz rám, de fél másodperc múlva már el is kapja a tekintetét. Ó, ismerem ezt a testbeszédet.

– Az ott a te véred? – próbálom tisztázni, mert egy gyerek rengeteg módon megsérülhet.

A fejét rázza.

– Az angyal azt akarta, hogy végignézzem. Azt mondta, hogy biztonságban leszek.

– Azelőtt nem voltál biztonságban? Az angyal érkezése előtt?

A kislány megvonja a vállát, a szemét a padlódeszkákra szegezve.

– Ronnie, most távolabb kell mennem és fel kell hívnom a munkatársamat, rendben? Segít majd, hogy biztonságban legyél. Itt leszek a közelben, és látni fogsz, jó?

– És most biztonságban vagyok?

– Ronnie, ígérem, hogy amíg itt leszek, senki nem fog hozzád érni a beleegyezésed nélkül. Senki.

Nem vagyok biztos benne, hogy hisz nekem, vagy érti, miről beszélek – nem hiszem, hogy a szülei megtanították volna arra, mit jelent a *beleegyezés* –, de a kislány mindenesetre bólint, ismét a mackója fölé görnyed és engem figyel a szemébe hulló, homokszínű haja mögül, míg én a kanyarhoz sétálok, ahonnan jól láthatom őt is, meg Siobhant is. A pisztolyt továbbra is a föld felé szegezem, feloldom a telefon zárját és megnyomom a kettes gombot, amivel már hívom is Eddisont.

Második csörgésre veszi fel.

– Nem tudok mit tenni, muszáj lesz elmennünk a szemináriumra. Már próbálkoztam mindennel.

– Egy véres kislány ül a verandámon. Egy angyal azt mondta neki, hogy végig kell néznie, ahogy megöli a szüleit, aztán idehozta hozzám, hogy várjon meg engem.

Hosszú hallgatást követően a háttérből egy kosárlabdameccset követő elemzést hallok Eddison tévéjéből.

– Húha! – mondja végül. – Te tényleg nem akarsz menni arra a szemináriumra.

Az ajkamba harapok, de nem elég gyorsan, így nem tudom visszatartani a félig elfojtott nevetésem.

– Siobhan most hívja a rendőrséget.

– És megsérült a gyerekek?

- Ez egy bonyolult kérdés.
- Már mint a mi fogalmaink szerint bonyolult?
- Jól kapisgálsz.
- Tizenöt perc és ott vagyok.

A hívás véget ér, és mivel a kis fekete ruhámnak nincs zsebe, a telefont a melltartóm jobb pántja alá csúsztatom, ahonnan elő tudom majd venni anélkül, hogy le kéne tennem a pisztolyt. Visszasétálok a verandához, leülök a legfelső lépcsőfokra. Aztán elfordulok kissé, a hátamat a korlátozószalagnak döntve, hogy lássam a gyereket is meg a feljáró végét is.

– Nemsokára megérkezik a segítség, Ronnie. Mesélsz nekem arról az angyalról?

A fiú megrázza a fejét és erősebben szorítja magához a mackót. Van valami abban a maciban, valami, ami... ó. Az a vér a bundáján nem spriccelés nyoma. A kisfiú karjáról és arcáról kenődött rá, valószínűleg a plüssállat hátul is csupa vér lehet, de amikor a szülei támadtak, akkor nem volt nála ez a maci.

– Ronnie, az angyaltól kaptad ezt a mackót?

A fiú felnéz, egy pillanatra találkozik a tekintetünk, majd ismét a padlóra szegezi a tekintetét, de egy kis idő múlva bólint.

*¡Me lleva la chingada!*³ A csapatunk tagjai macit szoktak adni az áldozatoknak vagy az áldozatok barátainak, testvéreinek, mikor ki kell kérdeznünk őket, mert kicsit nyugodtabbak lesznek, ha van mit fogniuk, szorongatniuk – vagy, ahogy az egy tizenkét éves lány esetében történt: mert így van mit Eddison fejéhez vágni. De macit adni egy gyereknek, miután a szeme láttára ölted meg a szüleit?

Ráadásul azt mondta, egy „néni” volt. Ha Ronnie igazat mond, akkor kibaszottul szokatlan esetről van szó.

³ Nagy szarban vagyok. (spanyol)

Eddison megérkezik, leparkol a járdaszegény mellett jó pár ház-
zal lejjebb, hogy helyet hagyjon a rendőrautóknak, amiknek az érke-
zését várjuk. Eddisonnal kocsival negyedórára lakunk egymástól;
a telefonomra nézek és látom, hogy most a beszélgetéstől számítva
kevesebb, mint tíz perc alatt ideért. Inkább nem kérdezek majd rá,
hány közlekedési szabályt hágott át. Még mindig farmerben van, a
lábán egy cipő, aminek nem kötötte be a fűzőjét, az övén viszont
ott a jelvénye, és felkapott egy FBI-széldzsekit is, hogy tiszteletet
parancsoló legyen a dzseki alól kikandikáló Nationals-póló ellenére
is. Ahogy felénk közelít, a kezét a pisztolytáska fölött tartja, majd
megáll egy rövid időre, hogy köszönjön Siobhannak. Nem mond-
hatni, hogy barátok és nem is lesznek azok, de azért barátságosan
szoktak viselkedni egymással, habár semmi közös nincs bennük, le-
számítva engem meg a nyomozóirodát.

Mikor a felhajtóhoz ér, a szeme mellé érinti az ujját és forgatja. Én
megrázom a fejem és megdöntöm kissé a fegyverem, hogy láthassa,
még mindig a kezemben van. Eddison bólint, majd fogja a pisztolyát
meg a zseblámpáját, és eltűnik a ház oldalában. Pár perccel később
visszatér és visszarakja a fegyverét a tokba. Kinyújtom a lábam, a
magas sarkú cipőmet a retikülöm szárába akasztom és magamhoz
húzom, így végre el tudom rakni a stukkeremet. Utálom, ha kibiz-
tosított pisztoly van nálam egy gyerek közelében.

Még mielőtt alkalmunk lenne köszönni egymásnak, világító fény-
jelzéssel, de szirénázás nélkül megjelenik egy mentő- és egy rendőr-
autó, nyomukban pár civilnek tűnő szedánnal, amelyek valószínű-
leg szintén rendőrautók, és megállnak az utcában. Szerencsére ahogy
megérkeznek, le is kapcsolják a villogót. Pár szomszédom már így is
idegeskedni szokott amiatt, hogy egy FBI-ügynök lakik a közelben;
jobb lenne, ha nem ébresztenénk fel most senkit.

A felénk tartó civilruhást felismerem. Két évvel korábban együtt dolgoztunk egy ügyben, gyerekeket raboltak el, de megtaláltuk őket épen, egészségesen, és haza is juttattuk őket Marylandbe. Borzasztóan hangzik, tudom, de hirtelen hálát érzek ezért az élményért, különben sokkal kínosabb lenne most ez a találkozás. Holmes nyomozó egyenesen a verandára jön, nyomában egy egyenruhás rendőrrel és két rohammentőssel. A másik rendőr a járda végében marad és Siobhannal beszél.

– Ramirez ügynök – üdvözlöl Holmes. – Rég nem találkoztunk.

– *Sz⁴*. Holmes nyomozó, bemutatom Brandon Eddison nyomozásvezető különleges ügynököt és – folytatom, majd nagy levegőt véve a hintaágyra mutatok – Ronnie Wilkinst.

– Már megvizsgálta?

– Nem. Azt mondta, nem sérült meg, szóval úgy gondoltam, jobb, ha ezt önökre hagyom. Eddison ügynök tett egy kört a ház körül, hátha talál mást is, de ezen kívül csak a kocsiban, a járdán és itt, a verandán jártam.

– Eddison ügynök? Talált bármit?

Eddison megrázta a fejét.

– Vérnek nincs látható nyoma, az ablakokon és a hátsó ajtón nem találtam jelét behatolási kísérletnek, a hátsó verandán pedig nincs sem vér, sem sár vagy törmelék. Senki nem rejtőzött el, nincsenek lábnyomok.

– És mennyit mondott a gyerek?

– Nem akartam sokat faggatni – vallom be, de aztán elmesélem, mit tudtam meg tőle.

Holmes feszülten hallgat, a zsebéből kikandikál egy kis jegyzetfüzet, azon dobol az ujjával.

⁴ Igen. (spanyol.)

– Rendben. Remélem, tudja, hogy ebben nincs semmi személyes, de...

– Hová menjek?

A nyomozónő ajka mosolyra görbül, majd bólint.

– A járdára, a kanyarhoz? Szeretném, ha látható közelségben maradna a fiú érdekében, de egy kis tér jót tenne. Bemutatna bennünket egymásnak?

– Persze.

Eddison kinyújtja nekem a kezét. Felállok és a kisfiú felé fordulok, aki a hintából figyel bennünket.

– Ronnie? Bemutatom neked Holmes nyomozót. Feltesz neked pár kérdést a ma történetekkel kapcsolatban, rendben? Beszélgetsz vele?

– Ööö... – Ronnie rám, majd a nyomozóra néz, végül megakad a szeme Holmes csípőjén, ahol a pisztolytáskáját tartja, összerenzen és a padlóra pillant. – Rendben – suttogja.

Holmes tűnődve ráncolja a homlokát.

– Lehet, hogy szükségem lesz...

– Csak rikkantson! – Megbököm Eddison lapockáját, hogy moccanjon, majd elindulunk a járdán, és a ház sarka mögött nem sokkal megállunk. – Vicet még nem értesítettem.

– Én útközben felhívtam – válaszolja, kézbutykével az állát borító durva borostát dörzsölgetve. – Azt mondta, értesítsük, ha lesz fejlemény, de Sterlinget ne zavarjuk ma ezzel. Majd holnap beszélünk vele.

– Ez nem az FBI ügye lesz.

– Persze. – Eddison a vállam fölött a felhajtó felé pillant. – Siobhannak nincs túl jó kedve.

– Nem értem, miért: most értünk haza egy romantikus randiról, és egy véres gyereket találtunk az ajtó előtt. Miért nem örül ennek?

– Ronnie Wilkins. Mond neked valamit ez a név?

– Nem, de biztosan van róla egy akta a gyerekvédelmi központnál. – Figyelem, ahogy a mentősök és a rendőr Ronnie-t vizsgálják, mintákat és bizonyítékokat vesznek. Minden lépésnél megállnak és engedélyt kérnek tőle a folytatáshoz. A kisfiút láthatóan ez zavarja. Nem az, hogy megérintik, hanem az, hogy faggatják. Holmes a korlátnak dől, pár méterre Ronnie-től, ügyelve, hogy ne nyomassa a közelségével és ne tornyosuljon fölé. Engedik, hogy a fiú kezében maradjon a maci, néha megkérik, hogy vegye a másik kezébe, de sosem érnek hozzá. Jó látni, hogy ilyen gondosak.

– Miért te?

– Nagyon remélem, hogy megtudjuk, ugyanis fogalmam sincs.

– Elvileg nincs jogunk betekinteni az aktájába, de megkérem majd Holmest, hogy adjon rá engedélyt, miután a kissrác ügye rendeződött. Talán kiderül valami a múltjából. – Eddison leguggol, hogy bekösse végre a cipőfűzőjét. – A kanapém szabad, egyébként.

– Igen?

És akkor feltűnik, hogy Eddison homlokán verejték gyöngyözik. A látványtól kényelmetlenül érzem magam, és eszembe jut, hogy a ruha nedvesen a hátamra tapadt. Nyár Virginiában. Eddison féldaladals mosolyt villant felém, majd megmozdul, hogy a másik fűzőt is megkösse. – Nem maradhatsz itt, és Siobhan láthatóan nincs olyan állapotban, hogy átvigyen magához hajnalok hajnalán.

Igaza van.

– Köszí – sóhajtom. – Ha valamelyik rendőr bekísér, akkor hozok magammal tiszta ruhát meg ilyesmit, mert nem akarok a sporttáskámból öltözködni.

– *Lo que quieras*.⁵

⁵ Ahogy szeretnéd. (spanyol)

A verandán az egyik rohammentős kihajtogat egy gyűrött elsősegély-takarót, és gyengéden megigazgatja Ronnie-n. Biztosan arra készülnek, hogy elvigyék innen. Holmes telefonál, láthatóan inkább hallgat, mint beszél; az arcáról nem sokat lehet leolvasni. Van egy Ronnie korabeli gyereke, ha jól emlékszem. Miután leteszi, mond valamit a rendőrnek és elindul lefelé a lépcsőn felénk.

– A szociális munkásokkal a kórházban találkozunk – közli velünk.

– Ramirez ügynök, azt kéri, hogy ön ne legyen ott, legalábbis először semmiképp. Látni akarják, hogy a távollétében Ronnie-nak nem jut-e eszébe valami, amit a gyilkos önről mondott.

– Akkor a szülei egész biztosan meghaltak?

Holmes a telefonjára pillant és füttyent.

– Ó, igen. Mignone nyomozó épp kinn van a helyszínen. Azt mondja, ha meg akarják nézni, leadja a nevüket.

– Tényleg? – kérdezi Eddison, és a hangján, azt hiszem, jobban érződik a kételkedés, mint szeretné.

– Tudjuk, hogy ez nem FBI-ügy, de még lehet belőle az. De ne aggódjanak, értesítem önöket a fejleményekről már azelőtt, hogy változna a hatáskör.

– Nagyon köszönjük.

– Ryan ügynök hazamehet. – Egy percre meg is feledkeztem Siobhanról. – Majd egy ponton őt is kikérdezzük, de most semmi szükség arra, hogy itt tartsuk. Ramirez ügynök, szüksége van bármire a házból, mielőtt feltesszük a szalagot?

A szalag említésétől összeugrik a gyomrom. Nyilván nem titkolhatom el a szomszédaim elől a dolgot, de a szalag annyira feltűnő lesz.

– Igen, köszönöm – felelem. Bátorítóan Ronnie felé bólintok, a rohammentősök és rendőrök pedig elindulnak velem, az alacsonyab-
bik mentős az egyik kezét a kislány vállára helyezi.

Ronnie elfordul, rémülten rám néz, a szeme hatalmasra nyílik.

– Semmi baja nem lesz – szólal meg gyengéden Holmes.

Eddison felhorkant.

– Attól függ, mit értünk baj alatt.

Az ilyesmin nem mehet át az ember mély sebek nélkül, azok pedig gyakran örökre megmaradnak. Mindegy, hogy Ronnie később mennyire tudja összeszedni magát, a nyomokat látni fogja, ahogy mindenki más is, akinek a lelkén hasonló seb esett.

– Nyugodtan mondják el Ryan ügynöknek, mi történt.

Kiveszem a táskámból a kulcsot és meglóbálom Eddison előtt.

– Siobhannak odaadom a kocsimat, ha úgy érzi, haza tud vezetni. Az övé a munkahelyi garázsban van, úgyhogy nem lesz probléma a visszaszerzésével.

– *Buena suerte.*⁶

Mikor elindulok a feljáró vége felé, látom, hogy Siobhan már nem sokkal állapotban van, hanem mostanra teljesen bepöccent, szanaszét álló hajjal járkál föl és le, nagy köröket róva. Gyönyörű, de ezt most nem fogom mondani neki.

– A nyomozó azt mondta, hogy elmehetsz. Haza tudsz vezetni, vagy szeretnéd, hogy elvigyelek?

– Ez a te egyik ügyed? – kérdezi válasz helyett. – Követ haza a munkád?

– Nem tudjuk, miről van szó. Csak annyit sikerült kideríteni, hogy egyik olyan ügghöz sem kapcsolódik, amin most dolgozunk, vagy amiben tanácsadó vagyok. Ma majd még mélyebbre ásunk, hogy többet tudjunk.

– Valaki idehozta őt a házad elé, Mercedes! És a nevedet is elárulta neki!

⁶ Sok szerencsét. (spanyol)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom.

– Akkor miért vagy ilyen kibaszott nyugodt? – sziszegi.

Nem vagyok az, de tudom, hogy csak kevesen látják rajtam, hogy érzem magam. Nem hibáztatom Siobhant, amiért nem tartozik közéjük. A kezem nem remeg, a hangom higgadt, de olyan bizsergő elektromosság kering bennem, amitől úgy érzem, mintha egymillió kilométer per óra sebességgel száguldana minden körülöttem.

– Láttam már rosszabbat is – felelem végül.

Azt hiszem, nem ez a megfelelő válasz. Siobhan kikapja a kezem-ből a kulcsot, felsértve a bőrt a tenyeremen.

– Reggel megírom majd SMS-ben, melyik garázsszinten parkoltam.

Elindul a kocsira felé, és láthatóan észre sem veszi, hogy Eddison kinyitja az anyósülés ajtaját, és beteszi Siobhan táskáját. Még épp időben lépek hátra a fűben, amikor Siobhan a gázpedálra tapos és kis híján elgázol.

– Hát, ez elég jól ment – jegyzi meg Eddison.

– Seggfej – motyogom.

– Ahogy gondolod, *mija*.⁷ Na, nyomás, hozd a cuccod! Írok Vicnek.

A rendőr, aki Siobhannal beszélt, bekísér a házba. Olyan bizarr: semmi jele nincs annak, hogy aki kidobta Ronnie-t a házam előtt, az be is jött volna. Fogok egy táskát, ruhákat meg tisztálkodószereket hajigálok bele, meg az egyik könyvemet, amit az ágyam mellett tartok, és logikai feladványok vannak benne. A hálószoba ajtajában álló férfi fojtott hangon felnyög.

Amikor felnézek, a mennyezet irányába mutat.

⁷ lányom (spanyol)